

Su nuotraukų pasauliu Darių supažindino tėvai, iki šiol jo namuose ant sienos kabo prieškarinė senelio „Agfa“. Fotoaparatas gydytoją lydėjo visur – kelionėse, gastrolėse su „Ažuoliuko“ choru. Vėliau jis tapo ir darbo priemone: nuotraukos „prieš“ ir „po“ – neatšiejama plastinės chirurgijos dalis. „Bet tai jau – visiškai kitokia fotografija, jos niekaip nepavadinsi menine“, – šypneli. Menine fotografija Darius susidomėjo prieš septynerius ar aštuonerius metus vartydamas ja užsimančių bičiulių darbus. „Pasidarė pavydu, – kvatodamasis prisipažįsta. – Pamaniau sau: o kodėl aš taip gražiai negaliu!“ Gydytojas nepuolė pirkti tokių pačių ar dar geresnių fotoaparatus nei draugų, o šiandien, pakeitęs ne vieną kamerą, gali užtikrintai pasakyti: ne taip ir svarbu, kokio *kietumo* fotoaparatu fotografuoji, – kur kas svarbiau sugebėti matyti pasaulį per fotoaparato akutę. „Gerą kadrą gali matyti fotografuodamas ir prabangiausia naujausia kamera, ir paprasčiausiu telefonu“, – įsitikinęs chirurgas, pats ne kartą gaudęs kadrus visada kišenėje esančiu „iPhone“ ar iš portfelio niekada neišimama *muiline*.

Per savo, kaip fotografo, karjerą gydytojas surengė jau šešias parodas. „Vieną jų pavadinau „Miestai“. Man patinka fotografuoti miestus, jų architektūrą, taip pat – žmones, ypač senus ir vaikus. Kodėl? Todėl, kad jie yra mažiausiai prognozuojami ir dažniausiai nepozuoja. Kita paroda vadinosi „Gamtos fiesta“ – dievinu gamtą, gražius peizažus. Mėgstu kurti ir reportažus“, – vardija Darius. Vis dėlto jo kompiuteryje dukrai Sofijai skirtas aplankas – didžiausias, o netrukus turbūt su juo konkuruos dar vienas – prieš kelias dienas gimusiam sūnui skirtas nuotraukų archyvas.

Meilė fotografijai – iš balto pavydo

Plastinės chirurgijos specialistas **Darius RADZEVIČIUS** (45) su fotografija draugauja nuo pat vaikystės: sovietiniai juostiniai fotoaparatai, juostelių ryškinimas ir nuotraukų spausdinimas – viskas pažįstama.

